Ի. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 5153 | 14/27 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1903 | ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ | 28 ՇԻՎ.ՎԱԼ 1320 | Ի ՏԱՐԻ ԹԻՒ 5153

مسئول ادارهسی غزته ﴿ آروَر ﴾ مدلغه مدلرده

Նամակ կամ որ եւ է գումարի պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱՔԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ
ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Քառասնօ փողոց թիւ 8

Les Annonces sont reçues
à la Direction du Journal "ARÉVELK,,
Galata, CONSTANTINOPLE

20 ՓԱՐԱ. 20

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ եւ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար տարեկան 140 դրս.
» » » » վեցամսեայ 70 »
» » » » եռամսեայ 40 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան 40 Ֆրք.
» » » վեցամսեայ 20 »
Դրամի փոխարէն փոսթայի փուլ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով:
Տեղական Թղթատարի ծախքը բաժանորդաց կը վերաբերի:

Յանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ. 20

ՏԵՂԱՓՈԽՈՒԹԻՒՆ

Առեւելքի Տպարանը ու Խմբագրատունը փոխադրուած են Ղալաթիա, Քառասնօ փողոց, թիւ 8 չէնքին մէջ, Օսմ. Նամականատան եւսին: Հետեւաբար, թերթին հետ որ եւ է գործ ունեցողներ կը հրաւիրենք այս հասցէին դիմել այսուհետեւ:

ՄՐՑԱՆԱԿԻ ԱՐԺԱՆԻ

Եթէ առաքինութեան մրցանակ մը հաստատուած ունենայինք մեր մէջ, այդ մրցանակը, ապահովապէս, պիտի արուէր այս տարի Օր. Մինրի Ցարութիւնեանին,—Ուրիշացի այն աղջիկը՝ որ աչքերուն լոյսէն զրկուած՝ փոխանակ ընկճուելու իր այս դժբաղդութենէն, անկէ օգուտ մը հանել կ'ուզէ իրեն վճռակից քոյրերուն, եւ կոյրերու յատուկ դասընթացք մը կը հաստատէ իր բնավայրին մէջ, ի դարձին Լոնտոնէ՝ ուր երկու տարի աշակերտած էր կոյրերու վարժարանի մը:

Ցրանսական Ակադեմիին առաքինութեան մրցանակներուն նուիրուած տարեկան ճառերուն մէջ, ուր սրտաչարժ պատմութիւններ կան, չեմ կարծեր որ պատահած ըլլաք այս տեսակ պարագայի մը՝ ուր կնոջական անձնուիրութիւնը իր գերագոյն աստիճանին կը հասնի: Անձնասէր աղջիկ մը, գաւառի մը անկիւնը պաշտօնավարող դաստիարակուհի մը, որ եթէ բնութեան այդ զրկանքին ենթարկուած չըլլար՝ պիտի չարունակէր դէպատի աշակերտուհիներու ուսում եւ կրթութիւն տալ, աւելի բարձր գործի մը կը ձեռնարկէ՝ այդ զրկանքէն ետք: Հոգեկան կորովի ու արտ վսեմութեան եղական օրինակ մը կայ իր այս արարքին մէջ զոր Ուրֆայի Ամերիկեան Միսիոնարութիւնը կը հովանաւորէ: Հետաքրքրաշարժ պիտի ըլլար եթէ մանրամասն նկարագրութիւն մը հաղորդէր Ուրֆայէն Գ. Կ. Ո., յոգնաչան ու լաւատեղեակ թղթակիցը, այս եզական հաստատութեան վրայ, որքան ալ համեստ սահմանի մը մէջ բացուած ըլլայ անիկա: Ինդիրը այդ դպրոցին նիւթական պայմաններուն վրայ չէ, այլ կազմակերպութեանը ու բարոյական կողմին վրայ, վասն զի մարդկային արարածներուն ամէնէն զժբաղդները— կոյրերը— սփոփելու սահմանուած է:

Առաքինութեան ինչ ազնուր օրինակ մը կուտայ իր սեռին՝ այդ Օր. Մինրի Ցարութիւնեանը՝ որուն վրայ կը հիանանք, առանց զինքը ճանչնալու: Իր կատարած գործը համակ զիտութիւն է,—ոչ այն գիտութիւնը զոր հարուստ կինը ցոյց կուտայ իր ունեցածէն պզտիկ բաժին մը հանելով չքաւորներու, զրկեալներու, այլ արդէն իսկ զրկեալի մը կարեկից չարժուհին: Ինքզինքը ճանչցաւ, իր բնութեան այդ տարրերը ճանչնալով: Բարեբաստիկ հիացում մը զգաց մանկամարդ կինը: Իրենց համակրութիւնները ո՛չ մըտքէն եւ ոչ ալ հոգիէն ծագում կ'առնէին: Պարզ եւ ճշգրիտ ճառակ մը ունէր, որ չատուով չէր հնչեր: Ու այդ պահուն իսկ հաճոյք կը զգար՝ խորհելով թէ յաջորդ օրը վերսին իր բարեկամը պիտի գտնէր Սբոնթինի փողոցի յարկաբաժնին մէջ, ուր իրարու ժամադիր կ'ըլլային երեք տարիէ ի վեր: Գլխի բաւական բուռն եւ ուսերու աւելի բիրտ ցնցումով մը, որ բնաւ չէր սպասուեր այդ պատուական կնոջմէն, ըսաւ մտովի, բոլորովին առանձին մնացած վառարանին անկիւնը: «Ահա՛, ես սիրոյ պէտք ունիմ»:

Բ

Ալ եւս մինացած էր, երբ դուրս ելան Սբոնթինի փողոցին յարկաբաժինէն: Ռոպէր Լը Մէնիլ նշան ըրաւ թափառող կառքի մը, եւ կեդրոնին ու մարդուն վրայ մտատանջ նայուածք մը արձակելէ յետոյ Թէրէզ կառք մտաւ: Իրարու քով նստած, ուրուատեսիլ քաղաքին տուներն ներուն մէջէն կը թաւալէին, յեղակարծ լոյսերով կարաւտած, իրենց հոգիին մէջ ունենալով քաղցր եւ նուաղուն տպաւորութիւններ, նման այն պայծառութեանց, որոնք կու գային Քրջուիլ գետաբերան ապակիներուն վրայ: Իրենցմէ դուրս, ամէն ինչ խառնաչփոթ ու խուսափուկ կը թուէր իրենց, եւ չատ քաղցր պարապ մը կը զգային իրենց հոգիին մէջ: Կառքը, Բօն–Նէօվի մօտ, Օկիւսթէնի քարափին ակառ յառաջանալ:

Կառքէն վար իջան: Զոր ցուրտ մը կ'արձակէր չուտուարի այդ տխուր օրը: Թէրէզ իր երեսի քօղին տակ զուարթօրէն չնչեց օդի այն հոսանքները, որոնք դէմէն անցնելով, անտանելի ու ազի պէս ներսկակ փոյլ մը կ'աւլէին կարծրացած գետնին վրայէն: Մանկամարդ կինը գոհ էր՝ անձնասէր բաներու մէջ գտնելուն համար աղատօրէն: Կը սիրէր տեսնել քարէ այդ դաշտակարը, զոր օդին տկար եւ խորհրդական պայծառութիւնը կը չրջապատէր. կը սիրէր արագ եւ փուլկոտ քայլերով յառաջանալ քարափներուն երկայնքէն, ուր ծառերը իրենց ճիւղերուն սեւ չղարչը կը պարզէին քաղքին ծուխերէն չիկացած հորիզոնին վրայ. կը սիրէր՝ քարափին բարձր եղրին վրայ հասած՝ դիտել Սէնի անձուկ ճիւղը, որ կը թաւալէր իր ողբերգական ջուրերը. կը սիրէր ճաշակել զարափ չուներեցող գետին այդ տխրութիւնը, որուն եղրին վրայ չկային ո՛չ ուռեներ, ոչ կնճիներ: Արդէն իսկ, երկընքի բարձրութեանց մէջ, առաջին լուսաւորները կը չողային:

Բերթի–Բօնի մօտենալով՝ իրենց աչքերը գտան հին երկաթեղէն ծախողներու խանութները, ծխալից լամբարներով լուսաւորուած: Մանկամարդ կինը հոն փութայ, նայուածքով պրպտեց ցուցադրուած ապրանքներուն փոշին ու ժանգը: Իր խուզարկու բնազդը արթնցած, մանկահարդ կինը փղոցին անկիւնը դարձաւ, եւ մոլեռանդ հաւատուած փայտաչէն կրպակի մը առջեւ հասաւ, ուր տախտակամածին խոնաւ մարթակներուն տակ, մռայլ ծուխներ կախուած էին: Աղտոտ ապակիներուն ետին, մոմ մը կը լուսաւորէր կերակուրի եւ յախճապակիի անօթներ, նրբատորինդ մը եւ հարսի մը նարօտը:

Ռէպէր Լը Մէնիլ չէր ըմբռներ մանկամարդ կնոջ դադտած հաճոյքը:

—Դարչնի ճճիներ կու գան վրադ: Ի՞նչ բան ձեզ կը չահագրգռէ հոս, ըսաւ Ռոպէր Լը Մէնիլ:

—Ամէն ինչ: կը խորհիմ խեղճ հարսին վրայ, որուն նարօտը կը դանուի ապակիէ ծածկոյթ մը տակ: Հարսանեկան ճաշը տեղի ունեցաւ Մայր Տիրամօր: Թափօրին մէջ կը գտնուէր հանրապետական պահակ մը Շարաթ օրերը Պուլոնեը անուտին մէջ տեսնուած գրեթէ նոյն հարսնիքներուն կը մասնակցին պահակներ: Հարեկամս, այս խեղճ, ծաղրելի եւ Քչուաս մարդիկ չեն յուզեր ձեզ, որոնք իրենց կարգին մուտ կը գործեն անցեալին մեծութեան մէջ:

Տիկին Մարթէն՝ կոտրած ու անզդայ ծաղկանոցներուն մէջէն երեսան հանեց փոքր դանակ մը, որուն փղոսկրէ կոթին վրայ նկարուած էր տախակ ու երկայնաճակատ կին մը, Մէնեթրնոցներու պէս գբաւած յարդարած: Բանի մը սուտ տալով գնեց զայն: Ինչ որ կը կանաչդէր ղինքը, այդ նկարուած կնոջ թեզանիքին ճեղքուած ըլլալն էր: Լը Մէնիլ խոստովանեցաւ թէ բնաւ չէր հակնար շարժականերէ: Բայց իր կանոնաւ տրամաբանութեամբ՝ որոնք կը փոխանակուին երկար ժամանակ զիրար չտեսնող անձերու մէջ: Սակայն այս առաջին յուզումէն հանդարտելէ յետոյ, Խուսէր Բօրէ հարցուց.

Բնաւ վարանելու պատճառ մը չունէր կնոջ վրայ միայն կը խօսէին: Անիկա վերակազմած ու կատարած էր իր դերը: 1799ին Ռուէնի խորհրդարանին մէջ խորհրդական Ժան Լը Մէնիլի դաշտերուն մէջ գտնուող նախկին տունն էր այդ այդ դղեակը: Իրմէ տասը դարեթին ունեցող այդ տունը 1630ի վերադարձի մը մէջ յիշատակուած էր, չիլի տուն անունով: Գեամայարկի սրահի մը մէջ, ճերմակ գոբոցներուն խորը, ձողաձարձ պորմի մը տակ կը գտնուէին դեռ Ժան Լը Մէնէլի կոշիկ հատաքուած դիրքերը: Կ'ըսէր թէ իր հօրաքոյրը ուզած էր կարգի դնել զանոնք: Անոնց մէջ դասած էր Թերեւս դիրքեր, այնքան լսիրշ պատկերներով զարդարուած որ Տիկին Լանուա այրած էր զանոնք:

—Ձեր հօրաքոյրը անմիտ է ուրեմն, ըսաւ Թէրէզ:

(Շարունակելի)

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹԵՐԹՕՆԸ (9)

ԱՆԱԹՈԼ ՖՐԱՆՍ

ԿԱՐՄԻՐ ՇՈՒՇԱՆԸ

Ս.

Հակառակ իր զգացած տարտամ անհանգստութեանց եւ առանց պատճառի տխրութեանց, որոնք մէյմէկ ազդարարութիւններ էին իրեն համար, ինչ որ չէր կռահած իր մեծութեան մէջ, իր ներքին բնութիւնը, իր խառնուածքը, իր ճշմարիտ կոչումը երեւան բերած էին անոնց չարժառիթը: Ինքզինքը ճանչցաւ, իր բնութեան այդ տարրերը ճանչնալով: Բարեբաստիկ հիացում մը զգաց մանկամարդ կինը: Իրենց համակրութիւնները ո՛չ մըտքէն եւ ոչ ալ հոգիէն ծագում կ'առնէին: Պարզ եւ ճշգրիտ ճառակ մը ունէր, որ չատուով չէր հնչեր: Ու այդ պահուն իսկ հաճոյք կը զգար՝ խորհելով թէ յաջորդ օրը վերսին իր բարեկամը պիտի գտնէր Սբոնթինի փողոցի յարկաբաժնին մէջ,

Իր մտքի կեանքը կ'ընդվզի՝ իր այդ անորոշ եւ անսեռեռ մտածումներուն ու երեւակայութեան դէմ, «Վերջին սէր»ին մէջ, երբ կ'ըսէ վարանքի եւ կասկածանքի չունչով մը.«....Զգացում, տենդն անոր (սիրտին),—երազ ու սէր, համակրանք,—Բանաստեղծի խոլ բաղձանք,—Հիւանդութիւն են բոլոր»:

Եւ այս գազափարը կարծես բոլորովին հակառակ կու գայ իր հակումներուն՝ որոնց բնականէն անտարբեր չկրնար մնալ անշուշտ. ուստի ուրիշներու կարծիքին կ'ապաստանի ըսելով. «Այսպէս կ'ըսէ ամէներես,— Իմաստութիւն աչխարհի»:

Այդ իմաստութիւնը ունենալ կ'ուզէ կարծես՝ առանց կարենալու՝ երբ «լուրջ ու գործնական» մարդը ըլլալու տենչին մէջ մոլորած՝ իր երեւակայութեան ստեղծած էակին «անանուն հրեշտակ»ին—իր բառերովը— համար ունեցած սէրը՝ «զոհարերութիւնս է վերջին» բառերով կը սահմանէ:

Արհամարանքը՝ որ խորհողը զգայուն էակին կ'ընէ, այդ տիրական զգացումը բանաստեղծի խոլ բաղձանք, եւ հիւանդութիւն մը կոչելով, ի վերջոյ միայն ակռութիւն մը ըլլալով կը բաւականանայ: Բայց ինչ տկարութիւն որ համակ զօրութիւն ըլլալ կը թուի եւ որմէ բարերաղդաբար քերթողը բնաւ ինքզինքը զերծ չի զգար:

Այդ զգացումն է Թերեւս որ «Լքուած Քնար»ին Թէկերը վերսին լարել պիտի տայ, երթեւեկելու համար նոր երգ մը՝ իր աղօթքին համար, գրեթէ իր զգացումներուն ճնշումէն ստիպուած:

Այդ ներչնչող զգացումը, բանաստեղծներու մեծագոյն Թէկադիրը՝ դեռ չատ երգեր գրել պիտի տայ անոնց որ այդ սէրը ունեցած են իրենց ներսը, եւ Մակարացի համակրելի բանաստեղծը՝ այնքան ճարպիկ այդ Թրթռուն լարերը խաղցնելու՝ անչուշտ պիտի երգէ իր սէրը, ձօնելու համար զանոնք անոր որու որ կը պատկանի, եւ այս պիտի ըլլար ճշմարիտ բանաստեղծին գործը՝ որ չգիտէր «սիրոյ ինչո՞ւն»:

Արդէն այս գազափարը օսար չէ իրմէն. «Ջանք ունեցայ քեզի ձօնել—Սբրտիս գանձերը բոլոր,—Ու երգեցի իրրեւ թռչուն—Անմեղ, սբրտանց, անհաչիւ,—Ինչ փոյթ ինծի սիրոյ ինչո՞ւն—կը տեւէ երբ աչերն հազիւ:»

Ու ահա Թէ ինչ կը սպասէ իրմէն հայ գրականութիւնը, որմէ կամաց կամաց կարծես իսորթանալ սկսած է այս պատուական սեռը՝ որ գեղարուեստներու գեղարուեստը կոչուած է:

* * *

Գալով արուեստին՝ առիթ ունեցայ արդէն նոյն իսկ առաջին տողերուս մէջ իսկ յայտնելու Թէ ես արուեստը երկրորդական նկատողներէն եմ, եւ ներչրջումը արուեստին գոհելու կուսակիցներէն չեմ: Արուեստը նախապատիւ համարելու գազափարը որչափ որ ալ Թրքահայոց գրականութեան մէջ տիրական եղած ըլլայ, անչուշտ ճիշդ չէ: Մենք արուեստը կը վիտռենք ամէն բանէ աւելի՝ Ֆրանսական գրականութեան աղդեցութեամբ, ինչ որ մեր մէջ չատ դէշ կերպով ազդած է:

Զգացման արտայայտութեան գործին մէջ արուեստը՝ երեք անպաժանելի տարրերէ կը բաղկանայ.

Ա. Բերականական արուեստ կամ լեզուս.

Բ. Բերթողական արուեստ կամ տաղաչափական կանոններ:

Գ. Ոճ:

Ասոնք երեքը ամենատեսակ կապերով իրարու կապուած են եւ գրեթէ երեքին ճարտար լծորդութեամբն է որ միայն բանաստեղծը յաղող կրնայ ըլլալ արուեստին մէջ: Լեզուն պէտք է գոհել չափին եւ յանգին, ոճը պէտք չէ կաշկանդել՝ քերթողական արուեստին նուրբ կապերով:

Լեզուն՝ առաջին տարրն է բանաստեղծին հասկցնելու եւ ըմբռնուելու համար, եւ ամէն դարերու ու ամէն ժամանակներու մէջ գրողին ժամանակակից գրական լեզուն եղած է այդ գործին: Արտաչէս Ցարութիւնեան, այդ ընդհանուր օրէնքէն բացառութիւն չի կազմեր, երբ ժամանակակից ընթերցագոյն համար ուած աչխարհաբարով կը գրէ: Իր լեզուն պէտք է ըսել Թէ խրթնաբնինէ զերծ մնացած է, մինչդեռ ուրիշներ տաղաչափական կանոններու պատչաճեցնելու համար՝ քերականական անսովոր ձեւերու չափս դիմել չերթիլ համարած են:

Ցարութիւնեան, եթէ ո՛չ բոլորովին այս սովորութենէն հրաժարած —քան մը՝ որ բոլորովին կարելի չէր— այլ գեթ կարելի եղածին չափ ղդուչացած է:

Գալով տաղաչափական գործադրուած կանոններուն, չամախ կը պահեն սովորական կանոնները եւ օրէնքները: Չափերը ձիշդ են եւ յանգերը՝ մեծազոյն մասամբ չաղոած:

Ընդհանուր սովորութենէն կը չեղին միայն իր կարգ մը անչափ ու անչափ բանաստեղծութիւնները (*) որոնք միայն մտքական պարիսպով —որուն գաղտնիքը հեղինակին քովը կը մնայ— կազմուած են: Բայց ասիկա մեղադրելի ոչինչ ունի իր մէջ:

Տաղաչափական արուեստը իւ՛ր ատոհմանի ալ չաղոած ըլլայ, իմաստին հետ անմիջական առնչութիւն ունեցող արտայայտութեան միջոցը ամէն մարդ ինծի հետ համաձայն Թէ՝ ոճն է, որուն մէջ Ցարութիւնեան իր յատկութեան եւ դիւրըմբռնելութեան յատկանիչովը գրեթէ ժամանակակից բանաստեղծներուն ամէնէն առաջինը կը հանդիսանայ:

Մեր մէջ բանաստեղծութիւն Թխողներէն ոմանք քերթած ըլլալ կը կարծեն՝ անըմբռնելի նախադասութեանց չարք մը միայն ներկայացնելով: Ասիկա իրր Թէ նուրբ բանաստեղծութիւն գրելու յատկանիչն է եղեր:

Շիտակը մեզի համար զարմանալի կը Թուի ասիկա:

Ոճի աչխատասիրութիւնը եւ երանգաւորութիւնն ալ օտար չէ մնացած Ցարութիւնեանի, որ իր դաւ ճաչակաւոր պատկերներուն կը միացնէ նմանութեանց առատութիւն մը որ արուեստագէտը կը յատկանչէ:

Ասոնք մի առ մի բացատրելու համար օրինակներով ծանրաբեռնել այս տողերը որ արդէն բաւական երկարեցաւ—Թերեւս աւելորդ ըլլայ:

Ընդհանուր սովորութենէն կը չեղին միայն իր կարգ մը անչափ ու անչափ բանաստեղծութիւնները (*) որոնք միայն մտքական պարիսպով —որուն գաղտնիքը հեղինակին քովը կը մնայ — կազմուած են: Բայց ասիկա մեղադրելի ոչինչ ունի իր մէջ:

Տաղաչափական արուեստը արդէն սովորութեանց ամբողջութիւն մըն է: Սովորութիւններ որոնք կանոնները կը կազմեն, դարերու մէջ փոխոխուած են, ոչ մէկ դարու մը արուեստը նմանած է ուրիշ դարու մը արուեստին եւ նոյն իսկ այդ սովորութիւնները՝ որոնք հին արուեստը կը կազմէին, կորնչացուցած են իրենց լուծումը: Այսպէս Քերթողահօր գանիցս մէջ լերած վիպասանաց երգերուն արուեստը տարիներէ ի վեր կը փնտռուի եւ դեռ վերջնական արդիւնքի մը չանած չէ:

Ոմանք գանոնք Սահեսայի քերթուածներուն հետ բաղդատեցին, ուրիշներ անոնց մէջ Չափականութիւն կամ Թուականութիւն (Rhythme) ու Համամատականութիւն (Parallélisme) նչմարել կարծեցին, երբայականին կցեցին, ասորականին պատչաճեցուցին, վերջնական արդիւնքի մը չհասան:

Բայց սիրկա պատճառ մը չէ որ տարակուսինք Թէ անոնք արուեստ է ղուրկ են:

Բոլոր դրականութեանց ծագման չըբլաններուն երեւցող առաջին բանաստեղծները՝ որոնք գրեթէ նոյն ազգերու ղբղբութեան հիմնադիրները եղան՝ ինչպես Հադներգուները (Rhapsodes) երգիչները, Թրուվէրները, Թրուպադուրները, եւ այլն, ամէնքն ալ երգած են զանազան արուեստներով, որոնք ժամանակին հետ զարդացած, նուրբ երանգներ, մանր ձիւղաւորումներ ստացած են, միւտ սովորութիւններով՝ որոնք օր օր աւելի կը նրբերանգուին: Այսպէս օրինակ մը տուած ըլլալու համար ըսենք Թէ իտալական գրականութեան սկզբնաւորութեան Սիկիլիոյ Ֆրեսերիկ Բ. Թագաւորին պիւանագիրը, որ բանաստեղծ մըն էր, առաջին անգամ ինքը հնարեց sonnet ի ձեւը:

Եթէ այսօր անչանգ եւ անչափ ուսումնարներ կը գրուին ներգչնակութեան օրէնքով՝ Թերեւս ասով սկիզբ կը գրուի սովորութեան մը, որ վաղը պիտի ընդհանրանայ, յաչորդ օրը օրէնքի տակ առնուելու համար:

Տաղաչափական արուեստը ինչ ատոհմանի ալ չաղոած ըլլայ, իմաստին հետ անմիջական առնչութիւն ունեցող արտայայտութեան միջոցը ամէն մարդ ինծի հետ համաձայն Թէ՝ ոճն է, որուն մէջ Ցարութիւնեան իր յատկութեան եւ դիւրըմբռնելութեան յատկանիչովը գրեթէ ժամանակակից բանաստեղծներուն ամէնէն առաջինը կը հանդիսանայ:

Մեր մէջ բանաստեղծութիւն Թխողներէն ոմանք քերթած ըլլալ կը կարծեն՝ անըմբռնելի նախադասութեանց չարք մը միայն ներկայացնելով: Ասիկա իրր Թէ նուրբ բանաստեղծութիւն գրելու յատկանիչն է եղեր:

Շիտակը մեզի համար զարմանալի կը Թուի ասիկա:

Ոճի աչխատասիրութիւնը եւ երանգաւորութիւնն ալ օտար չէ մնացած Ցարութիւնեանի, որ իր դաւ ճաչակաւոր պատկերներուն կը միացնէ նմանութեանց առատութիւն մը որ արուեստագէտը կը յատկանչէ:

Ասոնք մի առ մի բացատրելու համար օրինակներով ծանրաբեռնել այս տողերը որ արդէն բաւական երկարեցաւ—Թերեւս աւելորդ ըլլայ:

Ընդհանուր սովորութենէն կը չեղին միայն իր կարգ մը անչափ ու անչափ բանաստեղծութիւնները (*) որոնք միայն մտքական պարիսպով —որուն գաղտնիքը հեղինակին քովը կը մնայ — կազմուած են: Բայց ասիկա մեղադրելի ոչինչ ունի իր մէջ:

Տաղաչափական արուեստը արդէն սովորութեանց ամբողջութիւն մըն է: Սովորութիւններ որոնք կանոնները կը կազմեն, դարերու մէջ փոխոխուած են, ոչ մէկ դարու մը արուեստը նմանած է ուրիշ դարու մը արուեստին եւ նոյն իսկ այդ սովորութիւնները՝ որոնք հին արուեստը կը կազմէին, կորնչացուցած են իրենց լուծումը: Այսպէս Քերթողահօր գանիցս մէջ լերած վիպասանաց երգերուն արուեստը տարիներէ ի վեր կը փնտռուի եւ դեռ վերջնական արդիւնքի մը չհասած չէ:

Ոմանք գանոնք Սահեսայի քերթուածներուն հետ բաղդատեցին, ուրիշներ անոնց մէջ Չափականութիւն կամ Թուականութիւն (Rhythme) ու Համամատականութիւն (Parallélisme) նչմարել կարծեցին, երբայականին կցեցին, ասորականին պատչաճեցուցին, վերջնական արդիւնքի մը չհասան:

Բայց սիրկա պատճառ մը չէ որ տարակուսինք Թէ անոնք արուեստ է ղուրկ են:

Բոլոր դրականութեանց ծագման չըբլաններուն երեւցող առաջին բանաստեղծները՝ որոնք գրեթէ նոյն ազգերու ղբղբութեան հիմնադիրները եղան՝ ինչպես Հադներգուները (Rhapsodes) երգիչները, Թրուվէրները, Թրուպադուրները, եւ այլն, ամէնքն ալ երգած են զանազան արուեստներով, որոնք ժամանակին հետ զարդացած, նուրբ երանգներ, մանր ձիւղաւորումներ ստացած են, միւտ սովորութիւններով՝ որոնք օր օր աւելի կը նրբերանգուին: Այսպէս օրինակ մը տուած ըլլալու համար ըսենք Թէ իտալական գրականութեան սկզբնաւորութեան Սիկիլիոյ Ֆրեսերիկ Բ. Թագաւորին պիւանագիրը, որ բանաստեղծ մըն էր, առաջին անգամ ինքը հնարեց sonnet ի ձեւը:

Եթէ այսօր անչանգ եւ անչափ ուսումնարներ կը գրուին ներգչնակութեան օրէնքով՝ Թերեւս ասով սկիզբ կը գրուի սովորութեան մը, որ վաղը պիտի

(*) Դարձուածին երազանքը (էջ 8), Լուսնակ գիշերով (էջ 12), Հողագործները (էջ 24), Ժայռերը (էջ 38), Ձիւնը (էջ 45), Գարնան վերջալոյս (էջ 73), Աճուճանին (էջ 78):

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ռուսական մամուլը Ղարաբաղի մասին

Ռուսական մամուլը ուշադրություն է դարձնում Ղարաբաղի գավառում տեղի ունեցող ջարդերին։ Ռուսական թերթերը գրում են, որ ջարդերը սկսվել են Շուշիից, որտեղ թաթարները հարձակվել են հայերի վրա։ Ջարդերի պատճառը եղել է այն, որ հայերը չեն ուզել վճարել թաթարներին տրված պարտքերը։ Ջարդերի ժամանակ սպանվել են մոտ 200 հայ։ Ռուսական մամուլը կոչ է անում կառավարությանը միջոցներ ձեռնարկել ջարդերը դադարեցնելու համար։

Ղարաբաղի ջարդերը

Ղարաբաղի ջարդերի մասին ռուսական թերթերը հետևյալ տեղեկություններն են հաղորդում։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՏԱՄԲԱ

Հաստատված է 1828—1829

ԱՍՊԱՀԱԿԱՆ ՍՏԱՄԲԱՐԱՆ

Գործում է ամեն օր, բացի կիրակի և տոն օրերից, առավոտյան ժամը 9-ից մինչև երեկոյան ժամը 5-ը։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԶԱՆԳԱՀԱՆՔ

Ընդհանուր 1900թ. վիճակախաղային մշտական ոսկե զանգահարություն	252	Ռուբլի ոսկի
1900թ. վիճակախաղային ոսկե զանգահարություն	21	» »
Փոքրաչափ ոսկե զանգահարություն	107	» »
Ընդհանուր վիճակախաղային ոսկե զանգահարություն 1900թ.	19	Ռուբլու չափ

ԿԱՆՈՆ ԶԱՆԳԱՀԱՆՔԻ

Ընդհանուր 1900թ. վիճակախաղային ոսկե զանգահարություն	120	Ռուբլի ոսկի
Ընդհանուր վիճակախաղային 1900թ.	260	» »
Փոքրաչափ ոսկե զանգահարություն	153	» »
1900թ. ոսկե զանգահարություն	17	» »

Ընդունում է ամեն տեսակ ոսկի, արծաթ, պղինձ, թանկագին քարեր, մարգարիտներ, ադամանդներ, ոսկե և արծաթե իրեր, ինչպես նաև ամեն տեսակ ոսկե և արծաթե իրեր, որոնք ունեն ոսկու և արծաթի փորձանշաններ։ Ընդունում է նաև ամեն տեսակ ոսկե և արծաթե իրեր, որոնք ունեն ոսկու և արծաթի փորձանշաններ։ Ընդունում է նաև ամեն տեսակ ոսկե և արծաթե իրեր, որոնք ունեն ոսկու և արծաթի փորձանշաններ։

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ Է

Ս. ԽԱՉԱՏՐՅԱՆՑ ԿԻ ՈՐԴԻՔ

ԱՐՎԵՍՏԱՎԱՃԱՌԱԿԱՆ ՀԱՍՏԱՏՈՒԹՅԱՆ

ՀԱՍՏԱՏՎԱԾ 1852 ԹՎԱԿԱՆԻՆ

ՏՓԽԻՍ, ՄԱՅՈՐՍԿԱՅԻ ՓՈՂՈՑ, ՏՈՒՆ 396

ԲԱՑՎՈՒՄ Է ԱՄԵՆ ՕՐ ԱՌԱՎՈՏՅԱՆ ԺԱՄԸ 8-ԻՑ

396 ՏԵՍ-ՓՈՂՈՑ ԵՒ ՏՈՒՆ 396

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՏԱՄԲԱՐԱՆ

ՆՈՐԴԴԵՈՒՏՇԵՐ-ԼԼՈՅԴ ՓՈՍԹԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

Paquebot poste Impérial Allemand

NORDDEUTSCHER LLOYD

ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ԿԱՆՈՆԱՒՈՐ

ՀԱՄԲՈՒՐԳԻՑ ՀԱՒԱՔԱԿԱՆ

28 ՕՐՎԱՆ

ՄԱՐՏԻ 15 ԵՒ 29

ԱՊՐԻԼԻ 24 »

ՄԱՅԻՍԻ 29 »

ՀՅՈՒՍԻՍԱՅԻՆ ԱՄԵՐԻԿԱ

ՄԱՐՏԻ 29 ԵՒ ԱՊՐԻԼԻ 24

ՄԱՅԻՍԻ 29 »

ՕՕԼՈՒՆԴ

ՄԱՐՏԻ 22 »

ԱՊՐԻԼԻ 26 »

ՄԱՅԻՍԻ 22 »

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՄԱՐՏԻ 15 ԵՒ ԱՊՐԻԼԻ 24

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՄԱՅԻՍԻ 29

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՀՈՒՆԻՍԻ 26

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՀՈՒԼԻՍԻ 24

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՕԳՈՍՏՈՍԻ 21

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՍԵՊՏԵՄԲԵՐԻ 18

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՀՈԿՏԵՄԲԵՐԻ 16

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ՆՈՅԵՄԲԵՐԻ 13

ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ՕԴԱՓԱՅԼԵՐ ԴԵԿՏԵՄԲԵՐԻ 11

Ուղեգրերը տրվում են ամենաարտոնյալ պայմաններով։

Ուղեգրերը տրվում են նաև Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների, Կանադայի, Ավստրալիայի, Նոր Զելանդիայի, Հարավային Աֆրիկայի, Չինաստանի, Ճապոնիայի, Հնդկաստանի, Եգիպտոսի, Պարսկաստանի, Թուրքիայի, Ռումինիայի, Սերբիայի, Բուլղարիայի, Հունաստանի, Իտալիայի, Ֆրանսիայի, Գերմանիայի, Հոլանդիայի, Բելգիայի, Անգլիայի, Դանիայի, Նորվեգիայի, Շվեդիայի և Ֆինլանդիայի համար

ՊԱՏԱՐԱԳԱՐԱՆ ՀԱՅՈՑ ԵԿԵՂԵՑՈՅ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Ա. ՊԱՏՐԻԱՐՔԱՐԱՆԻ

ՀԱՅՐ ՍՈՒՐԲ ԱՍՏՈՒԱԾԱԾՆԱՅԻՆ

ՀՈՎՀԱՆՆԷՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ

ՆՈՐԱՐԱՐ ԵՒ ՊԱՏՐԻԱՐՔ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ

ՀՈՎՀԱՆՆԷՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՐԻԱՐՔ